

Artėja naktis, bet turime laiko **dar vienai istorijai**, paskutinei, kad apšiltume. Tai nutiko daugiau nei prieš šimtą metų, vieną Helovino naktį... tokią **kaip šiandien**. Tą naktį Padūkėlių mokyklos link traukė Ledų pardavėjas su vežimėliu. Tačiau aplinkui ėmė telktis tirštas rūkas. Netrukus Ledų pardavėjas nieko nebematė, net ir to, kas jam po nosimi. Paskui išvydo šviesą viename mokyklos lange. Ji buvo **tokia ryški**, kad švytėjo net pro rūką. Ledų

pardavėjas ilgai nesvarstęs pasuko
vežimėlį šviesos pusėn... bet užkliuvo
už didžiulio akmens, nespėjo laiku jo
aplenkti. Žmogus išsisuko koją,
tačiau blogiausia lemtis ištiko
vežimėlį – šis perlūžo pusiau. Skanieji

ledai išsitaškė ir buvo prarasti amžiams. Visa tai buvo **kelių mokyklos linksmuolių**, norėjusių iškrėsti pokštą, darbas. Jie mėgino teisintis, bet buvo jau per vėlu: Ledų pardavėjas, gaubiamas rūko, žvelgė į katastrofos padarinius. Daugelio manymu, tada jo smegenys ir išskrido tarsi ledų porcija. Po valandėlės jis pro sukąstus dantis sušnabždėjo prakeiksmą, apsigrėžė ir nuklibinkščiavo tolyn, kad daugiau nebegrįžtų. Šią šiurpią istoriją Padūkėlių mokyklos mokiniai ir mokytojai pasakoja iš kartos į kartą, kalbama, kad kai į mokyklos kiemą vėl atslinks rūkas, **Išprotėjęs ledų pardavėjas** sugrįš atkeršyti pokštininkams vaikams, išvedusiems jį iš proto.

Lukas klausėsi išsižiojęs. Kiti padūkėliai – Karlosas, Klaudija, Isa ir Asimas – nelabai. Visi penki mokyklos kieme sėdėjo aplink savo mokytoją Aną, jį ką tik baigė pasakoti šią istoriją šviesdama sau į veidą žibintuvėliu. Ta naktis visiems buvo **ypatinga**. Pirmoji, kurią jie praleis mokykloje! Kasmet, atėjus Heloviniui, vyresnieji parengdavo daugybę siaubo pramogų ir nuo grindų iki lubų

papuošdavo mokyklą, paversdavo ją **šurpia**, bet kartu ir **supersmagia** vieta. Visi mokiniai persirengdavo kostiumais ir puikiai leisdavo

laiką. Bet smagiausia, kad galėdavo likti nakvoti stovyklėlėje, įkurtoje aktų salėje. Nors išgąstingas Luko veidas išklausius istoriją apie **Išprotėjusį ledų pardavėją** bylojo, kad vargu ar jis puikiai išsimiegos!

– Jūsų istorija nei į tvorą, nei į mieta, Ana! – sykiu pareiškė Klaudija ir Isa. Padūkėlių šutvės dvynukės buvo labai skirtingos, bet jas siejo vienas dalykas: abi buvo vienos iš **protingiausių** mergaičių klasėje. Ir todėl joms nereikėjo ilgai sukti galvos, kad pastebėtų, jog istorijoje apie Išprotėjusį ledų pardavėją nesueina galas su galu.

– Visų pirma daugiau nei prieš šimtą metų **nė nebuvo** šitos mokyklos! – pasakė Klaudija.

– Ir kurių galų prekiauti ledais spalio trisdešimt pirmąją, kai jau taip šalta?! Ir dar naktį, – pridūrė Isa.

– Tikrai, be to, kas gi išprotėtų vien todėl, kad išsisuko koją ir pradangino ledus? – paklausė Karlosas.

– Rimtai, Ana? Ledų pardavėjas! – ilgai negalvojęs pareiškė Asimas. – Negalėjot sugalvoti ko nors **dar ne baisesnio**? Kaip jums „siaubo istorija apie mažumėlę įširdusią voverytę“? Regis, pasakojot mums bet ką, kas šovė į galvą!

– Gerai, manykit, ką norit, – Ana šyptelėjo ir patraukė pečiais. – Beje, man iki šiol nelabai aišku, kokiais personažais jūs persirengę.

Tiesą sakant, padūkėlių šutvė atrodė verta garbingo savo vardo.

– Leisk spėti, Asimai, – tarė Ana. – Tu persirengęs krepšininku. Bet tai nėra labai jau baisu!

Iš tikrųjų Asimo kostiumas buvo **gana realistiškas**, nes jis tiesiog buvo

apsivilkęs savo užklausinės krepšinio komandos aprangą. Įdomiausia, kad atsinešė ir kamuolį, ir visa kita. Taigi, jei būtų nuobodu arba jis norėtų **mažumėlę pasipuikuoti**, bet kada galėtų atlikti kelis perdavimus ar metimus.

– Jei būtumėte mačiusi tą nusmurgusio jūreivėlio kostiumą, kuriuo mane norėjo aprengti mama! Jis tikrai buvo šiurpus: taip kaimietišškai atrodė! – atkirto Asimas.

– Karlosai, tu persirengęs **mumija**, tiesa?

Karlosas buvo apsitvarstęs **beveik nuo galvos iki kojų. Beveik**, nes kai kurie jo kostiumo tvarsčiai šiek tiek atsiklijavo ir visą vakarą kur nors prilipdavo. Jo pėdos ir blauzdos buvo jau visai plikos!

O su kitais buvo **kebliau**. Pavyzdžiui, dvynukės buvo apsirengusios daugmaž įprastai.

– Klaudija, tu esi... – tarė Ana tikėdamasi, jog Klaudija užbaigs jos mintį.

– Isa! – išdidžiai atsakė Klaudija. O jeigu kam nors atrodo, kad mano kostiumas **nėra šurpus**, tegu pasižiūri į Isą, kai ta atsikelia rytą!

– Aha, tikrai! Vadinasi, Isa persirengusi Klaudija, ar ne? – paklausė Ana.

– Aišku, kad ne! – atsakė šiek tiek pasipiktinusi Isa. – Aš – **izotopas**. Nes mano vardas **Isa**, o suknelė – su **taškeliais**. Aišku?

Tai sugalvojo Isa, **visiška mokslo fanatikė**, todėl tokia nesąmonė atrodė visai suprantama. Ir Anai liko tik atspėti, kieno kostiumu vilki Lukas, jis kaip įprastai atrodė keisčiausias iš visų. Buvo užsimetęs žvejo tinklą su skyle, pro kurią lyg iš pončo kyšojo galva.

– O tu, Lukai, esi... žvejas? Kalmaras?
Tunas?

– Ne ne, – atsakė šis tramdydamas juoką. – Aš esu **internetas**. Nes internetas – tai **tinklas**, ar ne?

Kitu metu Lukas po šių žodžių būtų garsiai nusikvatojęs, nes labiau už viską mėgo **trolinti** ir krėsti juokus. Bet dabar jam iš galvos vis nedilo keršto priesaiką tariančio **Išprotėjusio ledų pardavėjo** paveikslas.